

[Jytte Andersen]

teresserer overhovedet ikke regeringen. Des større er forpligtelsen for socialdemokratiet og den øvrige opposition.

Den forpligtelse vil vi tage på os, og det vil komme til udtryk i en række initiativer i den kommende tid. Et af dem vil være et forslag om en børneombudsmandslignende institution, der får til opgave at tage sager op om børns levevilkår, men også andre initiativer vil der være behov for. Det bliver nemlig ikke lettere at være dansker, før vi har gjort tilværelsen lettere for børnene og deres familier.

Ingerlise Koefoed (SF):

For ikke så forfærdelig længe siden var der i radioen en udsendelse, hvor en ca. 40-årig arbejdsløs mand fortalte, hvordan han havde det dagen igennem. Han sagde: jeg står meget sent op, jeg drikker morgenkaffe meget længe, jeg læser avis meget længe, så nusser jeg rundt, så hører jeg radio, så ser jeg på uret, så nusser jeg lidt rundt igen; jeg vover mig nemlig ikke ud, før arbejdstiden er forbi; først da synes jeg, at jeg kan gå ud på gaden.

Den historie fortæller mig noget om, hvordan det er at være arbejdsløs, hvor angst man bliver for omverdenens reaktion og fordømmelse, hvordan man får en manglende selvrespekt og en opfattelse af manglende selvværd, og hvor isoleret man kan blive som arbejdsløs.

I det finanslovsforslag, som jo også er til første behandling her i dag, er der ikke nogen udsigter til forbedring af beskæftigelsessituationen. Regeringen og finansministeren regner fortsat med 250.000 arbejdsløse. Regeringen og finansministeren er langt mere optaget af statsunderskuddet end af beskæftigelsen. Man kan spørge, om begge dele kunne klares på én gang, og vi siger: ja, det kunne klares, måske knap så hurtigt, som regeringen ønsker, men det kunne klares ved en indsats på de arbejdstunge, ikke særlig valutakrævende, men meget eksportegnede områder som alternativ energi, kollektiv trafik, byggeri og udvikling af systemeksport.

På det alternative energiområde ser det ikke godt ud i finanslovsforslaget; dér skal man spare. Hvad angår den kollektive trafik, ja, dér stiger taksterne i hvert fald, så folk foretrækker bilen. Hvad angår byggeriet, har

vi jo hørt statsministeren sige, at man nu vil overveje at strække anlægsarbejderne i den offentlige sektor. Så det ser ikke så godt ud, og der synes ikke at være så stor bevidsthed om sammenhængen mellem at få statsunderskuddet ned og aktiviteten i gang på vigtige områder.

I det hele taget må man sige, at finanslovsforslaget er udtryk for den samme ideologi som hidtil. Det er kedsommeligt, at man altid må stå her og sige det samme. Det er sørgeligt altid at måtte konstatere, at det er de dårligst stillede, der skal bære byrderne, at det er de svageste skuldre, der skal bære de tungeste læs. Der rokkes ikke i finanslovsforslaget ved regeringens og ved dens radikale venners ideologiske udgangspunkter. Der står ikke ét ord, og der er ikke ét tal i forslaget, der viser, at man vil rette op på dagpengene, og den smule, vi har hørt i denne tid om den sag, virker ikke særlig lovende.

Hvis de eventuelle to procent sidst på året eller først i næste år bliver til noget, er det selvfølgelig bedre end ingenting, men hvordan må det opfattes af de mennesker, som har set deres realløn eller deres realindtægter blive forringet med 14 procent i de senere år, fordi de er sat udenfor?

I øvrigt må man sige om finanslovsforslaget, at det er et udtryk for letsindighed, for en undervurdering af betalingsbalanceunderskuddet, for centralisering og for markedsøkonomiske betragtninger. Letsindigheden viser sig især i de forudsætninger, der ligger bag finanslovsforslaget. Man regner optimistisk – men man er jo optimistisk i denne regering – med en vækst på ca. 4 procent. Man regner – og det er ikke så forfærdelig længe siden, finanslovsforslaget forelå – med et underskud på betalingsbalancen i 1986 på 12,6 mia kr. imod de 20–23 mia kr., som vi jo altså kan imødesee i år.

I øvrigt var det i forbindelse med finanslovsforslaget, som det har været i denne debat, meget få ord, man fra regeringens side havde at ofre på betalingsbalanceunderskuddet. Man skulle faktisk lede meget længe i finansministerens fremsættelsestale og også i budgetredegørelsen for overhovedet at finde frem til det.

Jeg synes også, at man må betragte det som meget letsindigt, at regeringen stadig væk regner med en afskaffelse af statens eget underskud og underskuddet over for udlan-